

1981

14

DADZIS

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠI

Nr

Maza variācija - par rindām

Galēzera slimnīcā rindā pēc naudas,
Rindā pēc naudas,
Līdz uzmācas reudas,
Stāvam, cik jaudas,
Stāvam, cik jaudas,
Rindā pēc naudas.
Tie, kas iet bez rindas, lai iet,
Mums jau nav valrs kur skrīot.
Jo mēs stāvam,
Ak, kādi jokli!
Stāvam rindā.
Kā ceļmalas kokli,
Un rindā pienāks drīz vien
Nākošs algas dien.

G. KANAŅA

ESI SVEICINĀTS, «DADZĪT»!

Gribu Tev pastāstīt, ko piedzīvoju piekt-
dien, 5. jūnijā.

Tā kā vakarā vēlējās apmeklēt kinoteātri
«Jugla» tad jau laikus, ap 16.15, nostājos
rindā pie kases, kur bija piesprausta zīmīte
«Būs 16.50». Kad noteiktajā laikā kases
lodziņš neatvērās, rindā stāvētāji sāka izteikt
savu neapmierinātību.

Pagāja minūtes desmit piecpadsmit, un
parādījās viena no kinoteātra darbiniecēm.
Viņa teica, ka kinoteātra kasīere esot sasli-
musi, bet lai mēs neuztraucoties, kaut ko jau
izdomāsim.

Apritēja vēl minūtes desmit, un aizsūsties
ieradās kāda sieviete, nesdama pārkāpus sai-
ņus. Tā bija gaidītā kasīere.

Lai nerastos lieki pārpratumi — vai Tu,
«Dadzīte», nepateiktu, cik bieži kinoteātru
kasīeres darba laikā drikst iet iepirkties?...

A. CERA,
Rīgā

MĪĻO «DADZĪT»!

Varu Tev paziņot, ka esmu nolēmusi kļūt
par donoru. Un, vai zini, kāpēc? Lai dabūtu
nazi! 18. jūnijā biju iegājusi kafējnīcā «Dai-
le», kas atrodas Rīgā, Kr. Barona ielā 31.
Gribēju sagriezt biļšteku un palūdzu nazi.
Kafējnīcas darbinieki man atbildēja, ka na-
žus viņi izsniedzot tikai donoriem. Sakarā
ar to, ka gaļu piest ar zobiem neesmu para-
dusi, kļūšu par donoru!

M. VIKMANE,
Tīģerē

Ja teiktu, neticētu...

ka universālveikala «Imanta» apakšstāvā iz-
būvētās publiskās tualetes telpas jau divus ga-
dus stāv aizslēgtas. Kāpēc? Nu vienkārši tā-
pēc, ka divas iestādes — Rīgas pilsētas Lab-
iekārtošanas pārvalde un Ļeņingradas rajona
108. dzīvokļu ekspluatācijas rajons nevar vie-
noties, kurš varētu šo iestādījumu ņemt savā
pārziņā.

V. DIKKE

GOD. «DADZĪT»!

Esmu nesaprašanā. Vai drēbnieku pienāku-
mos ietilpst šūt drēbes? Vai lopkopja pienā-
kumos ietilpst kopt lopus? Vai autovadītāja
pienākumos ietilpst vadīt automašīnu?

Astondesmitās sakaru nodaļas vadītāja
man skaidri paziņoja, ka viņas pienākumos
neietilpst atbildība par pasta sūtījuma pie-
gādi abonentiem.

Mans bēdu stāsts iesākās pagājušā gada
21. decembrī. Devos uz 80. sakaru nodaļu,
lai pāradresētu žurnālu «Ļēgkaja atļetika»
no iepriekšējās adreses Viršu ielā 5 uz paš-
reizējo Hanzas ielā 4.

Taču, par lielu pārsteigumu, pirmo numuru
nesaņēmu. Griezos pēc padoma «Preses ap-
vienībā». Tur man paskaidroja, ka vainīgi

tomēr esot 80. sakaru nodaļas darbinieki, kas
manu kviti (Nr. B 599954) nosūtījuši tikai
1981. gada 27. februārī. Tātad kvīts bija
marinējusies divus mēnešus. Pēc pirmā nu-
mura man ieteica griezties personīgi 80. sa-
karu nodaļā, bet nākošo jau varēšot saņemt
jaunajā dzīves vietā. Tiesa, lai dabūtu pirmo
numuru, nian nācās mērot attālumu līdz
80. nodaļai deviņas reizes. Bet otro numuru,
neraugoties uz neskaitāmiem zvaniem un
četrreizēju personīgu ierašanos, vēl neesmu
saņēmis.

Pēdējā sarunā 80. sakaru nodaļas vadītāja
man saudaža ievērojamu cienīgu paziņojumu.
Kura 80. nodaļā mums nebūs palīgā draugi.
Varbūt manas pienākumos neietilpst saņemt
jaunos žurnālus? Tiesām nesaprotu!

God. «Dadzīte! Palikdams cerībā, ka man
varbūt tomēr reiz izdosies saņemt šo nelai-
mīgo žurnālu — 1981. gada 2. numuru,

ar cieņu Tavs I. LIEPIŅŠ,
Latvijas PSR Nopelniem bagātais treneris

LABDIEN, «DADZĪT»!

Tā nu tai pasaulē notiek! Tikko cilvēks
zaudē ierastās ērtības, viņš tūlīt sāk rakstīt
sūdzības.

Biju pieradis braukt uz darbu ar personīgo
automašīnu. Nu šis prieks ir izgaiss kā pēr-
nais sniegs. Tagad jāsāk nodarboties ar
sportu. Skrējieni pāri šķēršļu jostai laikam
būs vispiemērotākais paņēmiena. Māte gan
apgalvo, ka tas tik vienkārši vis neesot.
Ipaši sievietei viņas vecumā! Tie šķēršļi arī
neatbilstoši labākajiem standartiem. Interē-
santi, kur viņa ņēmusi tādas ziņas! Arī gāzes
vīri domā tāpat. Viņi negrib stiept balonus
pāri bedrēm un barjerām. Vienīgi pastniece
ar smago avižu somu trasi veic apskaužamā
ātrumā. Būs jāprasa padoms viņai.

Bet vislabāk informētais cilvēks laikam gan
ir Rīgas traleru flotes bāzes celtniecības ie-
cirkņa priekšnieks b. N. Maksimenko. Tie taču
bija viņa vīri, kas ierīkoja šo šķēršļu jostu
Vecmilgrāvi. Sniega ielā. Priekšnieks man
personīgi apsolīja, ka pāri grāvim būšot til-
tiņš. Būšot... Tiltiņa vietā pie sētas vārtiem

ir uzstādīta papildu barjera. Skaista bar-
jera...

Vai tu, «Dadzīte», nevarētu atsūtīt pie
mums kādu barjerskriešanas teorētiku? Tikai,
lūdzu kārtīgu specu! Lai viņš tā labi noin-
terē Maksimenko un pamāca mus, ko darīt.
Tas nav tālu. Tepat Vecmilgrāvi, Sniega
ielā 8.

Ar cieņu L. PEČAKS,
Rīgā

PA DADŽA MATERIĀLU PĒDĀM

«KRISTAPS PĒRK MOTOCIKLU»,

bet braukt ar to nevar, jo motociklam nav
akumulatora. Par to «Dadzīte» rakstīja 8. nu-
murā.

Iepazīnies ar Kristapa nedienām, cerīgu vēs-
tuli mums atsūtīja Latvijas Specializētā rezo-
šanas uzņēmuma «Autoserviss» direktors
b. I. Grots. Tajā viņš, starp citu, raksta, ka
noslēgti līgumi ar vairākām organizācijām
par akumulatoru piegādi mūsu republikas va-
jadzībām jau šajā gadā. Un, lūk, līdz maija
beigām jau esot saņemti 5500 automobiļu un
motociklu akumulatoru. Pašreiz tiekot risi-
nāts jautājums par to, lai tajās tehniskās ap-
kalpes stacijās, kur nav iekārtotas speciālas
telpas akumulatoru uzpildīšanai, tos izsniegtu
jau sagatavotus tūlītējai lietošanai.

«BLIUKT, BLAUKT!»

skanēja staciju durvis Jelgavā un Valmierā.
Un «Dadzīte» 10. numurā zinātniski pierādīja,
ka šī bliukt-blauktēšana rada kolosālu efek-
tu.

Taču cerētais efekts laikam izpaliks, jo
Baltijas dzelzceļa pārvaldes Pasāžieru dienē-
ta galvenais inženieris b. N. Siņicins mums
dara zināmu, ka minēto staciju priekšniekiem
tagad dots rīkojums bojātos amortizatorus
laikus nomaiņīt.

«MEKLĒJU ADVOKĀTU!»

Š. g. 8. numurā «Dadzīte» meklēja advokātu
sakarā ar izlaupīšanām Rīgas preču stacijā.

Esam saņēmuši Baltijas dzelzceļa pārvaldes
Rīgas nodaļas priekšnieka b. E. Lazdiņa at-
bildi, kurā viņš atzīst, ka rakstā minētie fakti
atbilst patiesībai. Tiek veikti enerģiski pasā-
kumi, lai nodrošinātu valsts mantas saglabā-
šanu — izstrādāts projekts šķīrošanas posma
norobežošanai, pastiprināta apgaismošana
kravas preču parka teritorijā, uzcelti divi jau-
ni žogi.

Par pieļautajām nekārtībām Rīgas preču
stacijas priekšnieks b. Murašovs pazemināts
amātā.

Radoša pieeja

Radoša pieeja ražošanas jautājumiem ir visnotaļ apsveicama.

— Mēs pieņemam no iedzīvotājiem individuālos pasūtījumus apavu un apģērba gatavošanai, — sprieda Jūrmalas pilsētas sadzīves pakalpojumu kombināta vadošie darbinieki. — Tātad mūsu attieksmei pret tehnoloģiskajām normām arī jābūt individuālai un radošai.

Sacīts — darīts. Kombināts sāka šūt sieviešu kostīmus, blūzes, kleitas, svārkus, vīriešu bikses un vairākus trikotāžas izstrādājumus, neievērojot normatīvo tehnoloģiju. Taču ar to kombināta vadošajiem prātiem likās par maz.

Drīz vien arī kombinātā izgatavotie sieviešu ādas cimdi un kurpes sāka manāmi atšķirties no valsts standarta.

— Kīmiskās tīrīšanas darbā var neievērot tehnoloģiju un cehrādā. Galu galā arī šīs mēs izpildām individuālus pasūtījumus! — viņi sprieda tālāk.

— Ja mums ir individuāla attieksme pret tehnoloģiskajām normām, kāpēc vajadzīgas kaut kādas fiziskās mehāniskās un ķīmiskās analīzes trikotāžas izstrādājumiem? Kam vajadzīgi kontroles mēraparāti? — pats no sevis radās nākošais jautājums.

— Nevajagi! — bija atbilde. — Tie mērinstrumenti, kas sagādāti, lai stāv plauktā, bet materiāli atbilstīgais par instrumentu glabāšanu nav vajadzīgs. Un ķīmiskās tīrīšanas cehā laboratorijas un tehnologa štata vienība arī nav vajadzīga! Te nav nekāda rūpnīca ar masu produkciju, te ir individuāli radoša pieeja individuāliem pasūtījumiem!

... Nav grūti iedomāties, ka šādā garā turpinot, sadzīves pakalpojumu kombināta darbinieki vispār atteikties no jebkādām normām un standartiem un izmantos darbā vecāko veco tēvutēvu pārbaudīto mēru — acumēru. Tiesa, precīzi to apgalvot mēs šobrīd vēl nevaram, jo PSRS Valsts standartu komitejas Latvijas pārvaldes darbiniekiem radušās pretenzijas pret augšminēto kombināta darba stilu.

Jautājums — vai individuālie pasūtītāji par to noskums? Var droši apgalvot, ka ne.

A. RŪKĪTIS

— DOSIMIES UZ LAUKIEM! APNICIS DZĪVOT PILSETĀ MĒ VISA GATAVA...

T. SERGIJENKO

— JOS MANI AR SODZĪBU GRĀMATU NEBAIDIET! ES VARBŪT ESMU JAU IERAKSTĪTS SARKANĀJĀ GRĀMATĀ!

K. LIEDE

SKLEROZE

Dažkārt gadās tā. Pilsonis apdrošina savu transportlīdzekli, un viņa kaimiņi sāk staigāt gaidpīlnās cerībās.

— Re, re! — kaimiņi saka. — Saderam, ka viņa apdrošinātais dampis drīz vien nozudīs bez pēdām.

Un dampis divainā kārtā patiesi nozūd.

— Vai mēs neteicām?! — kaimiņi berzē rokas. — Tagad dampja īpašniekam iestāsies atmiņas zudums. Viņš neatcerēsies, kur braucamais palicis, un lūgs izmaksāt apdrošināšanas naudu.

Un patiesi — skleroze sāk mocīt dampja īpašnieku kā lietuvēns. Moka tikmēr, kamēr viņš tiešām dodas uz apdrošināšanas inspekciju pēc apdrošināšanas naudas.

Bet cilvēks no maļas skatās, kā tas notiek reizi pēc reizes, un beidzot nospriež: «Liktēja pirkst! Ko tu liktenim padāris!...»

Ogrēniet Juri Gorišpaku likteņa pirksts noveda tiklī, ka viņš dziļā riebumā iespēra apdrošinātajam motociklam ar kāju un, ticat vai ne, notika brīnums! Motocikls pēkšņi sāka ripot un ieripoja Daugavā. Visdziļākajā vietā.

Nabaga Gorišpakam no pārdzīvājuma smadzenēs kaut kas nokrakstēja un iestājās atmiņas zudums. Tik bezgala dziļš, ka viņš taisnā ceļā joza uz miliciju.

— Vai, vai, vai! — Gorišpaks sauca. — Mana mīļā «Pannonija» nozuda gluži kā ūdeni. Plunkš — un nav! Dodiet izziņu par zādzību, lai varu saņemt naudiņu un nopirkt jaunu motociklu...

Diemžēl milicijas darbinieki nesaprata, ka skleroze ir gadsimta slimība. Tā vietā, lai izteiktu nabadziņam līdzjūtību, viņi izvejoja «Pannoniju» no Daugavas un atklāja, ka visas deficīta detaļas tai sen noskrūvētas.

— Sītiēt mani vai nost, bet neatceros! — Gorišpaks teica. — Kā piedzimu — atceros, kā skolā gāju — atceros, bet šitais viss izkūpējis no atmiņas. Galu galā, vai man vienīgajam skleroze?

Bez šaubām, ka ne. Dziļā skleroze ķēra arī otru ogrēnietu — Ilgoni Bērziņu.

— Ai, ai, ail — viņš atskrēja uz miliciju. — Ķeriet zaglus! Nozaga manu

«Volgu», izbraukājās krustu šķērsu, sabojāja motoru un atdzina atpakaļ, no kurienes nozaga... Dodiet izziņu, lai apdrošināšana maksā!

Milicijas darbinieki apskatīja «Volgu», konstatēja — motors nūdien galīgi čupā. Ar tādu motoru atbraukt mašīnu atpakaļ un nolikt stāvvietā ir varondarbs. Jo Bērziņa «Volgu» var pārvietot vienīgi ar vilksanu vai stumsanu

— Vai es zinā? — cietusais teica. — Varbūt stūma, varbūt jūdza priekšā zirgeli... Ar ļaundariem nekad neko nevar paredzēt...

— Bet varbūt jūs pats salaidāt motoru grīstē? — miliči taujāja.

Bērziņš domāja, domāja un nekādi nespēja atcerēties.

— Skleroze...

Un ko tu cilvēkam padarīsi? Atmiņa taču ir ārkārtīgi smalka padarīšana. Niķojas pat elektronu skaitļojamās mašīnas, kur nu vēl tāds instruments kā smadzenes. Te neliela skleroze, te vispār pilnīgs atmiņas zudums.

Ogres rajona Agroķimijas apvienības šoferis Jānis Mičulis, piemēram, atskrēja uz miliciju kā sadedzis.

— Aizdzina! — viņš vajmanāja. — No mājas priekšas, no paša degungala! Izrāva no stāvvietas kā burkānu no dobes! Vakar vakarā atbraucu, noliku, šorīt skatos — nav...

Miliči ieradās notikuma vietā, skatās — nūdien nav! Meklē vienu dienu, meklē otru. Te pēkšņi Mičulis parādījās vēlreiz.

— Ja neesat atraduši, varat nemek-

lēt... — viņš teica. — Es nejauši aizbraucu uz Lielvārdi, uz darbu, skatos — mammit mīlā! — stāv mans autiņš garāžā. Laikam tonakt būšu nācis uz Ogri no Lielvārdes kājām. Kas ir, tas ir, kas nav, tas nav. Skleroze...

Negribētos ticēt, ka skleroze ir lipīga, taču tā drīz vien piemetās arī Tinūzu ciema iedzīvotājam Andrim Mīleram.

— Mana mašīna nupat, pirms piecām minūtēm, cieta avārijā... — viņš piezvanīja uz autoinspekciju. — Brauciet, rakstiet izziņu, lai varu saņemt apdrošināšanas naudiņu.

Inspektori atbrauca, apskatījās — jā! Mašīna samīcīta kā konfekšu papīrtis. Tikai viena nelaime — avārijā apdauzītās vietas piecu minūšu laikā pārklājušās ar pamatīgu rūsas kārtu.

— Ko lai dara, tāds jau mums tas piejūras slāpats, — cietusais skaidroja. — Šitādā slāpuma rūsa metas visam vīrsū kā tīģeris!

— Varbūt klimats tomēr nav vainīgs? — autoinspektori ieibīda. — Varbūt skleroze?

— Viss var būt... — Millers grūtirdīgi piekrita. — Tad jau apdrošināšanas naudiņu man laikam neredzēt...

Atklāti sakot, apdrošināto personu vidū skleroze met augstu vilni. Tik augstu, ka atsevišķiem pilsoņiem — Ogam, Eglītim un vēl dažam labam — Ogres rajona tautas tiesa izrakstīja ārstniecības kūri. Kam uz gadu, kam pat vairāk. Nevar taču neko citu iesākt, ja cilvēks saka:

— Ko nu te par mašīnām un motocikliem runāt, ja man uzņāk pagalam melni brīži. Ka esmu precējies, atceros, bet, kas ir mana sieva, — šit nost, nespēju pat iedomāties...

Un gadas, ka nespēj. Bet pa to laiku skleroze uzkrītusi nākamajam upurim.

— Re, re, — lietpratēji saka, — tūlīt viņš savu braucamo kaut kur noslēps un zaudēs atmiņu...

Un noslēpj. Un zaudē. Jo dzīve patiesi ir kā loterija — dažam labam tomēr paveicas. Ja vien lielo laimestu nepiedzen atpakaļ caur tiesu.

A. BRĀLĪTIS

KLEKSĪŠI

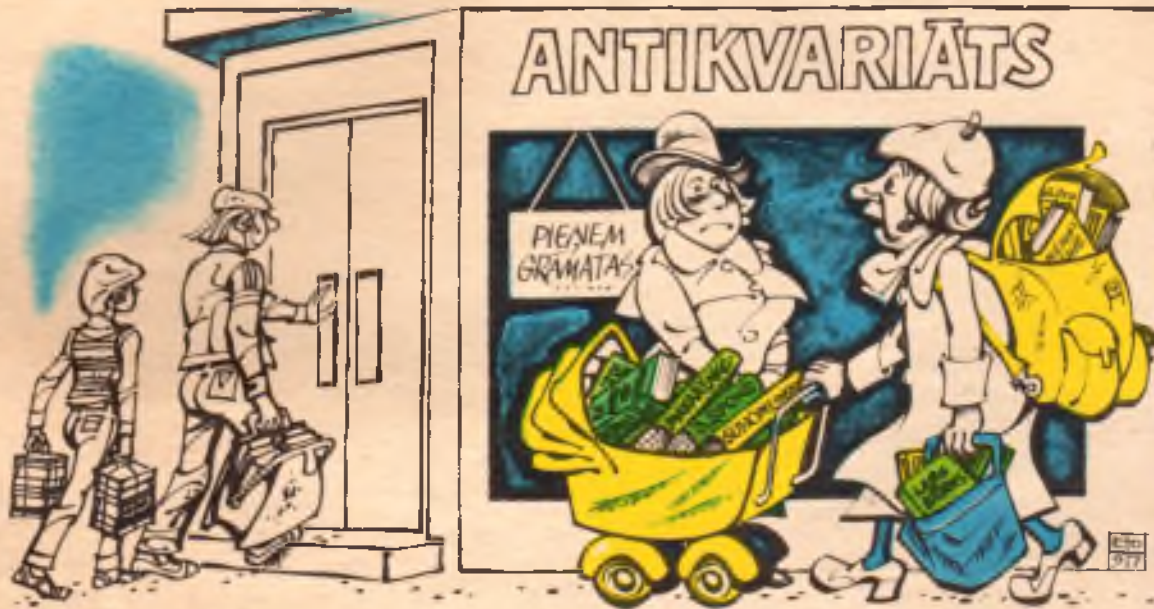
«E. Birznieka-Upīša stāstu varonēm Trīnei un Ilzei jau no pirmajām rindīņām rēgojas traģiska nāve.»

«Matilde nevar saskatīt savu nākotnes dzīvi ar Krustiņu, jo viņas acis ir aizvērusi mīlestībai.»

«Mūsu zemē ikviens godīgs cilvēks agrāk vai vēlāk atrod savas mājas.»

«Vācijas Federatīvā Republika sastāv galvenokārt no vāciešiem.»

«Kombainu remontstrādnieki katru skrūvīti, kas tiem izkritusi, cenšas atrast.»

Nakti viņš pavadīja nemiera pilnās, bet priecīgās gaidās. Tikai uz rīta pusi mazliet iesnaudās. Viņu pamodināja gaiļa dziedāšana.

«Lūk, mans jaunās dzīves rīts!» viņš nodomāja, vilkdams uz galvas noslidējušo segu. «Kur tu teci, kur tu teci, gailīti manu! Jā, kādreiz mani katru rītu modināja gaiļa dziesma. Kad strādāju kolhozā par agronomu. Arī turpmāk tas tā būs! Dziedi, gailīti, dziedī! Lūk, jau arī citi tavi brāļi tev piebiedrojas! Un nu sāk kladzināt vistas, gāgāt zosis. Govis mauj. Kūko dzeguze.» Viņš paskatās pulkstenī. Jā, viss ir precīzi. Kaimiņš šādās lietās ir meistars! Smalki visu nostrādāja!

Kad dzeguze nokūko desmito reizi, viņš izlec no gultas, ātri nomazgājas, kaut ko iekož, izslēdz magneto fonu un dodas uz tramvaju. Jož rikšiem, jo līdz veikala atvēršanai, kurā viņš strādā par krāvēju, ir palikušas tieši desmit minūtes.

C. MELAMEDS

D. BREIKSS

— MAN LIEKAS, KA JAU SEN LAIKS TE IERĪKOŠ GĀJEJU TUNELI.

I. MELGAILIS

— NEUZTRAUCIES, ŠĪ ĶIMIKĀLIJA TIKAI PRET LAUKU KAITĒKĻIEM.

E. RUSMANIS

— BŪT VAI NEBŪT! TAGAD VISS ATKARĪGS NO TĀ, KĀ VIŅI APKLĀJUŠI KRAVAS KASTES...

E. RUSMANIS

VEIKSMĪGA DIENA

Septiņpadsmitos nulle nulle Pauls Pārsedznieks pārlanda skatu jaunbūves galam. Sarkano ķieģeļu sienā nebija iemūrēts neviens baltais. Neviens bloks nebija bīstami sašķiebies. Neviena pārsedze nebija izkritusi no vietas. Neviena javas kaste nebija nogāzusies no stalažām. Nevienam garāmgājējam nekas nebija uzkritis uz galvas. Neviens strādnieks nebija guvis traumu. Brigadieris Pārsedznieks jutās bezgala apmierināts. Laimīgā kārtā sestās kategorijas mūrnieks Kurts Pusķieģels no paša rīta bija tā piesūcies, ka nespēja turēt rokā ķeili, komandēt celtni vadītāju un izrīkot darbabiedrus. Bija aizgājis izgulēt dzērumu mājās un tur arī palicis.

Ja Pusķieģels vēl kādu nedēļu varētu tā noturēties, netraucējot brigādei kvalitatīvi strādāt, — objekts tiktu nodots pirms termiņa.

L. ARMĪNS

AZDAUTS NAIMANOVS,
nogāju rakstnieks

PRECĪBAS

Kad Kuanajam dārzā ienācās tāda ķiršu raža, kādu neviens neatcerējās, viņš saprata — jāprecas.

Pēc kāzām Kuanajs pamāja uz spaiņa un kāpniņu pusi un teica sievai:

— Ķiršu laiks klāt. Keries pie darba, un veicīgi!

Nainaja paņēma spaini, iegrūda to vīram rokās un uzklīdzēja:

— Bet nu žigli dārzā! Un ārā netiksi, kamēr kaut viena odziņa vēl būs kokā! Tagad visiem ir vienlīdzīgas tiesības!

«Vai,» Kuanajs nodomāja, «cik mums ir gudra vara. Taisnīga vara. Ne tikai visiem vienlīdzīgas tiesības iedeva, bet vēl arī aizliedza cilvēkam turēt vairāk par vienu sievu. Ļoti pareizi aizliedza!»

Ogu ķiršu kokos bija daudz.

Pamanījuši gājēju straumē uz ielas Teobaldu lrbuli, mēs viņam noteikti nepiegrīzītu īpašu vērtību. Tāds pats kā daudzi citi jaunekļi viņa vecumā. Varbūt tikai redzamāk uzciņties, vairāk iesmaržojies, elegantāku kaklasaiti uzšējis... Bet citādi no pārējiem cilvēkiem viņš ne ar ko neatšķiras.

Tomēr nesteigsimies viņu pielīdzināt vidējībām. Vai gan ikviens no mums zem vispārējās vienveidības maskas nestēpj individuālu dvēseli? Mūsu Teobalds lrbulis, piemēram, nošķīries no gājēju drūzmas, iegriežas mazā puķu veikaliņā. Vai citi viņa vecuma jaunekļi bieži iegriežas puķu veikalos? Labi, labi, jūs teiksit, ir pats vasaras vidus un tad jau ziedi lēti. Un kas par to? Citi jaunekļi drīzāk būtu pirkušī šna... tas ir, pudeli laba vīna, bet mūsu Teobalds — lūdzul — nopērk frīsi liliņas un dodas uz... Jā, uz kuriem viņš dodas?

Mīļo dienā, Teobalds lrbulis taču steigšus uz laulību pilī! Nu mums daudz kas kļūst skaidrāks — gan tas jaunais uzvalks, gan elegantā kaklasaite, gan liliņu pušķis, kas Teobalda sejai piešķir tik jauku apgarotības un satraukuma pilnu izteiksmi. Kā gan ne — kāzas taču ir svarīgs notikums ikviena cilvēka dzīvē, pat ja tu neesi svītību tiešais vaininieks, citiem vārdiem, līgavainis.

Bet kas tad šodien precas? Varbūt pajautāsim Teobaldam pašam, kā tīši sauc apbrušo līgavu? Viņš nezina. Bet līgavaini? Kā, arī to viņš nezina? Atvainojiet, cienītāis biedri lrbuli, jūs ejat uz kāzām un nezināt...

«Viena acumirklī, tūda! uzmanīsim!» biedrs lrbulis mums mierīgi atbildēs. Un patiešām, dzimtsarakstu biroja darbinieks patlaban mums dara zināmu:

— ...Ja jūs, Laimoni Kociņ, un jūs, Dzintara Priedīte, piekrītat šim laulības noslēgšanas aktam, tad apstipriniet to ar «jā»...

Nu kā tad, Laimonis! Sveiks, Laimoni, vecais draugs!

Starp mums runājot, vecais draugs Laimonis diez vai Teobaldu atceras. Ja gribam būt pavisam atklāti, tad noteikti neatceras, jo Laimonis — ja vien Teobaldu kāznieku pulkā vispār ir pamanījis — redz viņu pirmo reizi mūžā.

Bet tas nekas. Ļoti iespējams, ka šī reize būs arī pēdējā. Tikpat neuzbāzīgi, kā atnācis, tikpat klusi Teobalds pēc kāzu saviesīgās daļas pazudis. Taču pagaidām, kad ap jauno pāri drūzmējas apsveicēji, arī Teobalds sniedz līgavai — nu jau sievai — savu necilo liliņu pušķi, šķīstības un nevainības simbolu. Pēc tam kā pilntiesīgs kāzu viesis viņš dodas uz lielo ikarusu, nosēžas izmugures solā un kopā ar citiem kāzniekiem brauc uz viesību namu.

Kāpēc mēs Teobaldu par pilntiesīgu kāzu viesi uzskatām tikai tagad, pēc ziedu pasniegšanas jaunajam pārim? Hm, tas ir ļoti sarežģīts, varētu pat teikt, delikāts jautājums. Lieki nesaērcinot lasītāja zinātkārību, sacīsim tā: Teobalds ir sabiedrisks cilvēks un ļoti mīl jautrību. Tādēļ viņš vai ik katru piektdienu pēcpusdienu ierodas laulību pilī un sniedz kādai leimīgai līgavai liliņas. Pēc tam sēžas autobusā un brauc uz kāzu namu ļoti pašēst, padejot un iedzert uz jaunā pāra veselību.

Te nu lasītājam var rasties dibinātas bažas: ja nu kāzu rīkošanā Teobaldu atmasko un pienaglo pie kauna staba? Un pēc tam padzen uz visām četrām debesu pusēm? Atbildam ar pilntīgu un kategorisku «nē!» Saprātīgi apsverot — kas simt piecdesmit cilvēku burzmā ies skaidrot, kas ies meklēt, kurš te jaunās sievas, kurš jaunā vīra rads, draugs vai draugu rads! Teobalds tā ir kāzojies neskaistāmas reizes un vēl nav gadījies, ka viņam būtu palūguši, tālāni izsakoties, uzrādīt pasi. Tādēļ arī šovakar, kad lielais ikaruss pēc dažām stundām ieripo kādas lauku mājas sētvidū, Teobalds ir pilnīgi mierīgs. Viņš izkāpj no autobusa, ieloka nogurušās kājas un lūkojas apkārt. Un ko viņš šeit redz? Paprāvas lauku mājas durvju priekšā viņš redz vērpjamo ratīņu, malkas blūķi un tajā iecirstu cirvi. Vēl

viņš redz vannīnu ar ūdeni un lelli. Tas viss gaida jauno pāri, kas aizbraucis uz kaimiņu rajonu nolikt ziedus pie senču svētozola. Pļaviņā aiz labības šķūņa viņš saskaita divus dučus žigufu, tikpat daudz moskviču, lielo ikarusu un kādu hromēti lakotu ārzemju nezvēru anno 1961. Taču galvenokārt Teobalds aplūko kāzniekus, it īpaši kāznieces un vēl īpašāk — jaunavas, kurām neredz drauga pie sāniem.

Nu, protams, mūsu Teobalds lrbulis nolūko sev gaida dāmai! Šobrīd tas ir svarīgākais. Sameklēt kādu no līgavas draudzenēm vai līgavaiņa māsticām. Tā, lai izskatītos, ka Teobalds šeit atbraucis kā šīs draudzenes alias māstīcas labs draugs.

Un nu jau viņš ir nolūkojis.

— Meitenī, atļausiet palīdzēt? — pakāpies dažus solus atpakaļ, viņš pusbalsi saka košai blondīnei, kas, novilkusi vienu kurpi, to kritiski aplūko.

Blondīne paceļ galvu, vērtējoši nopēta Teobaldu un atbildes vietā pajautā:

— Vai jūs esat kurpnieks?

— Cienītā, lai palīdzētu dāmai, turklāt tik daļai, nemaz nav jābūt apavu inženierim, — Teobalds galanti piezīmē. — Laukos dejas grīdas parasti nav visai piemērotas... Vai drīkstu uzdrošināties lūgt jūs uz pirmo valsī? Starp citu, mani sauc par Teobaldu jeb, Tsāk, Teo.

— Imelda, — blondīne nosauc savu vārdu. — Esmu Laimonim... līgavainim... sens draugs.

— Ko jūs sakāt! — Imelda izsaucas. — Bet es...

— Jūs esat švakara viskrāšņākā rota, — Teobalds droši stūrē tālāk. — Protams, ja ne skaita līgavu... Vai jums nav iebildumu, ka es kļūtu par jūsu bruņinieku?

— Ak, — Imelda nopūšas, — vai mūs laikos vairs bruņinieki mēdz būt! Labāk pievadiet mani līdz autobusam, lai varu apmānīt kurpes.

Nu, redzat, cik lieliski viss nokārtojās! Teobaldam ir drošs balsts kāzu priekšlaikā. Viņš taču ir Imeldas draugs, tikpat kā savēja!

Šķūnī uz gariem galdiem ir nokrautas bļodas ar... Ai, ai, ai, frūkst vārdu aprakstīto visu, ko biezūšais pilsētas restorāna pavārs te ir cepis un vārījis, šmorējis un sutinājis, mērcējis, marinējis, piparojis un pildījis, spekojis, sautējis, kūpinājis!

Bet tas nav galvenais. Šobrīd galvenais tas, ka pie šīm bļodām sēž Imelda un Teobalds. Sēž plecu pie pleca, kā jau pieklājīgi labiem draugiem. Un iedzer uz jaunā pāra veselību.

— Lai viņiem daudz bērnu! — Teobalds blēdīgi ēkust Imeldai.

— Jūs patiešām tā domājat?

— Kāpēc gan ne? — Teobalds veikli apmet glāzes peciņu gaisā. — Man, piemēram...

— Jūs esat precējies! — Imelda vīlusies atvirzās mazdrusciņ tālāk. Tomēr ne pārāk tālu, tikai mazdrusciņ. — Cik tad jums to bērniņu ir?

— Es gribēju teikt, — kā jau cilvēks ar tiklu sirdsapziņu, Teobalds nemaz neapmuls, —

ja vien man būtu tāda smuka un veselīga sieva kā, piemēram, jūs...

Imelda vienkārši, bez jebkādas mākslotas koķetērijas, pārvietoja atpakaļ, Teobaldam tuvāk.

— ...bet labāk iedzersim, — Teobalds nobeidz. Un piepilda glāzītes. — Čaul!

— Un kas tad būtu? — lūkodamās uz Teobaldu ar Monas Lizas neizdibināmo skatienu Imelda jautā.

— Kas būtu? Tad mēs būtu iedzēruši!

— Es gribēju zināt, ko jūs darītu ar tik smuku un veselīgu sievu!

— Ho, ho, hol — Teobaldam pasprūk liekais smiekls. — Uz to mums pienākas vēl viens!

Un — pluktl! — viņš iemet arī.

Tikai tagad abi pamana, ka šķūņa vienā galā, kur uzsista balta dēļu grīda, četri bārdaini orķestra vīri beidzot ir pareizi izvietojuši mikrofonus, nostādījuši kā nākas visas poga: skalumus un āsumus, un mūzika var sākties! Čah-trah-trah, čah-trah-trah, aiziet pirmais valsis. Re, kur muzikanti spēlā!

Pa deju grīdu lēni slīd jaunlaulātie, sāgriezies vedējparis.

Bet Teobalds un Imelda? Nu kā tad, vai ne bez viņiem! Tas taču bija cieši norunāts jau pirms, kad abi pētīja nolūzušo papēdi.

— Es, — Teobalds dejodams atzīstas, — nemūžam nevarētu apprecēties.

— Kāpēc? — Imelda pajautā ar patiesu interesi.

A. LEJINS

— RUNĀ, KA SKRODERIM ADATIŅAM IZIRUSI ĢIMENE.
— NEVAR BŪT, VIŅŠ TAČU TIK LABI ŠUVA!

G. BERZINS

I. MELGAILIS

M. RAMANE

— ABĒT MU AKURĀT ATSIETIES ĪEVĀ!

G. BERZINS

Uzziņa: viena stavvieta slaucamo govju kompleksā izmaksā 1500—2400 rubļu. Projektētā produktivitāte — 3500 kg piena no govīs gadā.

Kad padomju saimniecības «Seces» direktors Pēteris Liepiņš kārtējo reizi lasa Stučkas rajona Lauksaimniecības pārvaldes aicinājumu kāpināt piena ražošanu, viņu vienmēr pārņem cīņas gars.

— Uh, kā derētu kādu dabūt uz tepīka! Tad tas pienapuika zinātu, kas ir secieši! Šādos brīžos direktoru cenšas nomierināt padomju saimniecības galvenā zootehniķe Irēna Bergina:

— Ja jums tik ļoti gribas kādu pieveikt, izaiciniet uz sacensību vienu no rajona saimniecībām. Jūs domājat, kolhozi «Rīts», «Komjauniešis» vai «Koknese» atteiksies paspēkotos?

— Mūsu saimniecībā ir slaucamo govju komplekss, — direktors aizrāda. — Bet kas ir viņiem? Jādabū cienīgs pretinieks!

— Slaucamo govju komplekss ir arī Vecbebru sovhoztehnikumam, — zootehniķe ieminās.

— Neder, — direktors nopūšas. — Viņi pērn izslauca no katras govīs 3626 kilogramus, bet mēs, kā jūs pati zināt, tikai 2068

kraukles un Daudzevas kolhozos, — zootehniķe sāk uzskaitīt.

Direktors drūmā balsi viņu pārtrauc:

— Arī viņiem izslaukumi no katras gotiņas ir virs 3000 kilogramiem!

Kādu brīdi abi vadošie speciālisti nebiļst ne vārda.

— Rokā ir! — direktors pēkšņi iesaucas. — Mēs taču varam sacensties atsevišķās disciplīnās!

— Interesanti — kādās? — šoreiz drūmi toņi ieskanas zootehniķes balsi.

— Nemsim, piemēram, piena piegādi valstij.

— Tā mums ir izpildīta tikai par 52 procentiem.

— Nekas. Lai arī maz, toties kvalitāte laba!

— Pērn tikai 42 procenti mūsu produkcijas bija pirmās šķiras...

— Paklausieties! Varbūt mēs sāncensūs varam pārspēt organizatoriskajā darbā?

— Nedomāju vis, — zootehniķe krata galvu. — Slaucējas strādā pa roku galam, gani izlaidušies, kontrole un uzskaitē... Nu, man jums nav jāstāsta, kāda mums ir kontrole un uzskaitē.

Zootehniķe papurina galvu. Pērn katrai gotīnai bija sagatavots tikai 33,8 centneri barības vienību, bet norma ir vismaz 41 centners. Abi speciālisti atkal kļūst galīgi drūmi. Pēkšņi zootehniķe sāk smaidīt.

— Man gan ir caura galva! Biju galīgi piemirsusi, ka slaucamo govju komplekss ir arī kolhozā «Draudzība»!

— Nu un tad? — direktors vaicā.

— Viņiem piena izslaukumi nav augstāki par mūsējiem. Saistības ar valsti piena piegādē viņi kārtu ne labāk par mums. Kadri mainās tā, ka acis žilbst skatoties. Par darbu labāk nerunāsim. Bet lopbarības bāze... Pērn katrai gotīnai viņiem bija sarazots tikai 25,8 centneri barības vienību. Un šogad līdz pirmajam jūnijam šis kolhozs pat nebija iesācis ganību applaušanu...

— Nu tad sauksim viņus priekšā! Un pierādīsim, ka secieši arī var kādu uzvarēt!

P. S. Var jau būt, ka, apspriežot piena ražošanas kāpināšanas problēmas, Seces vadošie speciālisti runāja nopietnāk un rīkojās enerģiskāk, nekā tas te ir attēlots. Diemžēl piena daudzums, ko valstij dod «Seces» padomju saimniecība, to neliecina. Bet dārgais slaucamo govju komplekss, kur nerāžot pienu, ir čiks.

Z. STRAUTS

Drām Smilš iele

Maldams smilts, es cītīg pāte
Privātpašums gar iel.
Cītam beton celīn sāte,
Cīts sev uzcēls vigvam liel.
Tāde viete jāpestāj,
Kur vel pusrote stāv māj.

Erōdzi — vīrs sportkreklīne
Vēze lāpst un sije grant.
Pemiedzs ac, es saci viņem:
— Samosvāle ekstra mant.
Tēc šīs: — Es pec nūdiņ drāž,
Tov tas cements jāizgāž.

Izbērs krāv, es atkrit zāle, —
Cement pierces nāc ka brieds,
Milič ceper uzlics gāle,
Spož pog praļ uz plecēm svleds.
Koč šim kvart zem degan bāz,
Saņām ciet ka kāpstes āz.

A. GĀLE

Par blatu

Es esmu, kāds senāk bij papus, — tāds pats,
Viņš sacīja «sakari», — es saku «blats».
Ar sakariem sītās viņš dzīvē uz augšu,
Es sapratu pats, ka ar blatu es augšu.
Es šodien tāds esmu, kāds senāk bij papus.
Var nopelt, var šausīt par to, ka tāds tapu.
Bet mierīgi saku: «Man mugura plata,
Un neļek pie manis klāt tas, kam nav blata».

J. POPOVS
[«Stārķel», Sofija]

LIELUMA MĀNIJA

Ienīstu viņu no visas sirds. Prefīgais lieluma maniāks! Man nospļauties par viņa nopelniem, ja viņš tā izturas.

Es pasveicinu viņu ar visjaukāko izteiksmi, seļā, viņš izliekas, ka mani nav pamanījis.

Divdesmit soļu attālumā noņemu cepuri un goddevīgi noliecos, viņš aiziet man garām, aci nepamirkšķinājis.

Es cildīnu viņu pa telefonu tā, kā pat savu roku darbu nekad neesmu slavējis, viņš nomet klausuli.

Aplaudēju viņam vēl divas minūtes pēc tam, kad cits neviens vairs neaplaudē, turklāt nevis sēžot, bet kājās stāvēdams, viņš rauc pieri.

Jā, gadās taču lieluma mānijai! Es saprotu, var atrauties no masām, bet ne jau tādā mērā!

— PAPIŅ, IEDOD STABIŅU! MĒS BRAUKSIM KĀZU CEĻOJUMĀ UZ SOČIEM.
— BRAUC ŠOREIZ MAZLIET TUVĀKI

E. OZOLIŅŠ

— PILSONĪT, VAI NEVARETU PIESMĒKĒT!
— KATRĀ LAIKĀ!

I. MELGAILIS

STARP CITU

Glābšanas salmiņi ir paredzēti optimistiem.

Ar atklātām kārtīm dažreiz sāk spēlēt tad, ja padomā ir viltīgs gājiens.

Dāvinotam žigulim spidometrā neskatās.

Ūdens smelšana ar sietu reizēm nav nemaz tik tukša nodarbošanās.

Paradoksāli, bet, tieši sverot un mērtjot, mēra sajūtu dažkārt nevis attīsta, bet zaudē.

No augšas, bez šaubām, labāk redzams, toties sliktāk dzirdams.

Ātruma pārsniegšana sevišķi bīstama dzīves ceļos.

Pirms neesi pavēstījis visai pasaulei par domu, kas dzimusi tavās smadzenēs, tev vēl ir laiks atteikties no tēva tiesībām.

Ar pavēli cilvēkam var piešķirt visu ko, tikai ne autoritāti.

KĀPĒC ES NEKĻUVU PAR VIENPADSMITO

Man piedāvāja namu. Lielu, skaistu namu lepnā Rīgas rajonā. Tas ir, ne jau pašu namu, bet nama pārvaldnieka vietu. Cik zināms, šāds postenis kaulus nelauž: skaties, lai sētnieks pagalmu būtu izslaucījis, palīdzi vienam īrniekam pierakstīties, citam izrakstīties. Un gādā, lai meistari laikus novērs visus sīkos bojājumus. Turklāt, strādājot par pārvaldnieku, esot iespējams ātrāk dabūt jaunu dzīvokli.

Kad pateicu draugam, kāda laime man uzsmaidījusi, viņš paskatījās uz mani un līdzjūtīgi pašūpoja galvu.

— Tu to namu esi redzējis?

— Tikai uz fotogrāfijas.

— Nu, draudzin, uz bildes es arī varu iztaisīties smuks kā brūtgāns. Bet vai no bildes tu vari redzēt, kas mani ir iekšā? Vai tu vispār zini, kāpēc pēdējo deviņu gadu laikā tajā namā nomainījušies jau desmit pārvaldnieki?

To es nezinaju, tāpēc nolēmu pats palūkot, kas un kā.

Un tā es kādu dienu itin nejausi aizstāgāju līdz Sverdlova ielas septītajam namam.

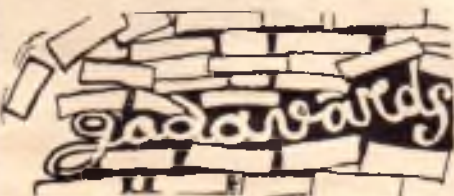

Nama fasāde lieliska. Pie vienām pagraba durvīm uzraksts: «Bērnu bibliotēka». Iešu iekšā, bet — mīlo dieņi! — te taču ož pēc pelējuma! Telpas mitras un nevēdinātas, tā jau bērniņus sīkus var pataisīt!

— Neko nevaram darīt, — bibliotekāre atbildēja. — Mūsu telpās bieži plūdo ūdens. Ne jau tīrais ūdentīns, bet tāds, kas sūkti ož. Nespējam tikt galā ne ar grāmatu saglabāšanu, ne ar norakstīšanu!

Un viņa ievēda mani pagraba, kurš bija pilns ar smirdošu šķidrumu.

— Palūkojieties uz ēkas pamatiem! Tie turas, tā sacīt, uz godavārda. Dzīvokļos plaisā apmetums, logi sprūst aplodās...

Uzgāju augšā pie nama iedzīvotājiem.

— Kā tad tā, biedriši, kāpēc jūs tecināt pagraba visādus... hm... ūdeņus?

— Ko jūs, ko jūs! — iedzīvotāji vienā balsī atbildēja. — Vainīgas kanalizācijas un ūdensvada caurules. Tās plīst un tek bez mītas. Nevienš tās nespēj ne izlabot, ne apmainīt.

— Vajag sūdzēties, — es pamācīju. — Sūdzieties nama pārvaldniekam, dzīvokļu ekspluatācijas rajona priekšniecībai! Rajona izpildkomitejā arī var sūdzēties vai, vēl labāk, pilsētas dzīvokļu pārvaldē!

Īrnieki saskatījās, tad viens teica:

— Sūdzēties mūsu 56. dzīvokļu ekspluatācijas rajonam? Zināt, tepat netālu, Ganību dabī 15, kanalizācijas cauruļvadi ir cauri kā sieti jau septiņus gadus. Netīrie ūdeņi skalo nama pamatus. Pirms trim gadiem Oktobra

rajona Dzīvokļu saimniecības pārvaldes priekšnieka vietnieks K. Jaroševskis deva rīkojumu šo māju remontēt. Pirms gada to darīja arī izpildkomitejas priekšsēdētājs V. Pabērzs. Jūs domājat, 56. dzīvokļu ekspluatācijas rajonā kāds ir kaut pirkstiņu pakustinājis?

— Bet par savu māju sūdzējāties?

— Ienāciet pie manis, — runīgais vīrs uzacina.

Kas man, es iegāju arī, un viņš nolika man priekšā papīru kaudzīti. Sāku šķirstīt un lasīt:

«1979. gada 12. jūnijs.

(...) Namam Sverdlova ielā 7 paredzēts kapitālais remonts. Šim nolūkam pasūtīta projekta — tāmes dokumentācija.

J. Ankravs,

Rīgas pils. Izpildkomitejas Dzīvokļu pārvaldes priekšnieka vietnieks»

— Nav konkrēta termiņa, — es piezīmēju.

— Lasiet tālāk, lasiet vien tālāk, — vīrs mudināja.

Paņēmu citu dokumentu.

«1980. gada 15. februāri.

(...) Dzīvojamam namam Sverdlova ielā 7 pēc sava tehniskā stāvokļa steidzīgs kapitālais remonts nav vajadzīgs. Pēc iedzīvotāju pieteikumiem tiek veikti neatliekama rakstura remontdarbi.

P. Nefedovs,

Rīgas pils. Izpildkomitejas priekšsēd. vietnieks»

— Tādas tās atbildes, — mājas iedzīvotāji teica. — Vienreiz tā, otrreiz atkal šitā...

— Bet, sakiet, lūdzu, kas tie par «neatliekama rakstura remontdarbiem»?

— Avārijas Pusotra gada laikā santehniku avārijas brigāde izsauka 51 reizi. 56. dzīvokļu ekspluatācijas rajona santehniki šā gada pirmajā ceturksnī — 49 reizes. «Siltuma» avārijas viņi aicināti 12 reizes! Un tomēr mājas jumts tek, no caurulēm gāžas ūdens, bet koplietošanas telpās cilvēki gandrīz vai krit gribā cauri!

Atradu vēl vienu atbildi.

«1981. gada 7. maijā.

1980. gadā Oktobra rajona izpildkomitejas Dzīvokļu saimniecības ražošanas pārvalde ir nodevusi pasūtījumu tehniskā slēdziena izgatavošanai, pēc kura noteikts termiņš...

— Kapitālajam remontam?

— Ko jūs! Tikai «projekta — tāmes dokumentācijas izstrādāšanai»...

— Pagaidiet, pagaidiet, tas taču jau bija!

— Tieši tā, pirms diviem gadiem. Bet lasiet tālāk.

«56. DĒR ierosināts 1981. g. maijā veikt ar iedzīvotājiem izskaidrošanas darbu balkonu lietošanas noteikumos, ierobežojot bērnu piekļūšanu tiem.»

Ar kaunu jāatzīstas, nekad nebiju dzirdējis, ka ir kaut kādi balkonu lietošanas noteikumi. Tā arī pateicu.

— Tas ir tāpēc, ka jūs neesat redzējis mūsu balkonus. Nāciet paskatīties un jūs visu sapratīsiet.

Paldies pavadonim, kurš mani laikus atrāva no bistamajām balkona durvīm! Uz sliekšņa stāvēt, varēju pārliecināties, ka balkonam nav grīdas, ir tikai apmale. Arī zemāko stāvu balkoniem grīdas vietā rēgojās tukšums.

Steidzīgi atvadījos un devos prom. Tas īsumā ir ir viss par to, kāpēc es nekļuva par vienpadsmito pārvaldnieku.

M. ARĀJS

PĒRN UN AIZPĒRN

Tagad katrs, kam vien nav slinkums, smādē «Pirmā Maija» apavus. Turklāt tie ir brāķēti pērn un arī aizpērn.

Taisnību sakot, nesaprotu, kāpēc mums jāatceras tas, kas noticis pērn. Vai aizpērn. Nu labi, piekritu, «Pirmā Maija» apavu, īpaši bērnu apavu, kvalitāte nekad nav bijusi ideālos augstumos. Un kas par to? Vai jau toreiz, pirms gada, pirms diviem, vīri no ražošanas apvienības «Pirmais Maijs» mūsu lasītājiem nepaskaidroja, ka būs. Ka būs kvalitāte un vairs nebūs brāķa. Taču jau 1979. gadā atbildīgi «Pirmā Maija» darbinieki mums darīja zināmu priecīgo vēsti, ka drīz, pavisam drīz mūsu bērniņi saņems augstas kvalitātes produkciju — siltus zābaciņus ar dabiskās kažokādas odiri. Un tagad sakiet, lūdzu, vai kādam ir gadījies nopirkt brāķa zābaciņus ar dabiskās kažokādas odiri, kas būtu ražoti «Pirmajā Maijā»? Protams, nav! Jo «Pirmais Maijs» tādus zābaciņus neražo un arī netaisās to darīt.

Toties tur taisa ko citu. Tur beidzot ir sākuši ražot bērnu apavus, izmantojot apmāju līmēšanas metodi. Toreiz, tas ir, pērn un aizpērn, kad jaunā metode vēl tikai tapa, mūs iepriecināja ar ziņu, ka nu gan vairs brāķa nebūs. Nu viss būs tik labi, ka labāk nemaz nevarēs vēlēties. Apavi būs viegli, ērti un elastīgi. Kurpītēs, kas izgatavotas pēc jaunās metodes, mazuliši skrādis palēkdamies un vakarā nebūs pierunājami tās vilkt nost!

Bet ko mēs ar dziļu nožēlošanu uzziņām tagad? Mēs uzziņām pavisam nepatīkamu lietu: tirdzniecības organizācijas šogad uz «Pirmā Maija» apaviem skatās kaut kā tā... Pieņemdami no ražotājiem skolēnu apavus, tirdzniecības bāzes kontrolieri sākuši pārbaudīt visus zābaciņus un puszābaciņus, nevienu neizlaižot. It kā «Pirmajā Maijā» pašiem savas tehniskās kontroles vairs nebūtu!

Rodas dabisks jautājums: kāpēc tas viss vajadzīgs? Un tikpat dabiska atbilde: tas viss vajadzīgs tāpēc, ka citādi šos visādi slavējamus apavus neviens nepirks. Izrādās, ka statistiski vidējā pircēja domu gaita nekādi netiek līdz augstajiem kritērijiem, pēc kuriem vadās «Pirmā Maija» tehniskās kontroles nodaļas darbinieki. Ierindas pircējs, piemēram, domā, ka labs ir tāds apavu pāris, kurš ir... nu, sacīsim, tas, kas ir skaists un nejuķ ārā. Taču tehniskās kontroles darbinieki domā citādi. Viņi zina, ka vislabākais ir tas kurpiņu pāris, ko izdevies dabūt no acīm nost.

Un tā nu pircējs iet uz veikalu, bet pa ceļam viņam no galvas pilnīgi izkūpējuši jaukie solījumi, ko viņš saņēmis pērn un aizpērn no atbildīgiem «Pirmā Maija» un Viegklās rūpniecības ministrijas darbiniekiem. Atnācis veikālā, pircējs paskatās uz kurpiņu sašķobīto virsu, uz puspielimētajām zolītēm, uz greizi uzsiesto un krietni padziuso tehniskās kontroles zīmogu, atmet ar roku un iet mājās. Un iedams sāk izgāzt žulti uz apavu ražotājiem. Jo — kā jau minēju — tagad katrs, kas vien nav slinks, nicina un peļ «Pirmā Maija» apavus.

B. KRASIŅŠ

— ATKAL KAUT KUR IEGĀZUSI ODEMT HAFTUI

E. DISAJEVS

— LAI MOTIEKI NOPIRKS AR, BET TĀD NĪ PĒDEJO REIZII

V. IGHATJEVI

V. FEOKTISTOVS

JAUNĀKAIS ZINĀTNĒ UN TEHNIKĀ

AK, FENOMENI, FENOMENI...

Ir dzirdēts apgalvojums, ka zinātnieki šodien esot izpratuši visus fenomenus. Tātad diemžēl nav. Tiklīdz viena fenomena būtība tiek noskaidrota, rodas nākošais, kas parasti ir vēl fenomenālāks par iepriekšējo.

Piemēram, nesen psihologi sadūrās ar tā saukto vecmāmiņu fenomenu. Pirmajā brīdī tas likās absolūti neizprotams — vecmāmiņas nezin kāpēc sāka žēloties, ka viņām drīz būšot jāstaigā basām kājām. Zinātnieki vecmāmiņu fenomenu bez kavēšanās sāka pētīt. Vispirms viņi konstatēja divus faktus, kas neizprotamo fenomenu padarīja vēl neizprotamāku. Pirmkārt, vecmāmiņām ir pietiekami daudz naudas, lai tās spētu kurpes nopirkt. Otrkārt, apavu veikalos kurpju nefrūkst. Psihologi, neskatoties uz ļoti intensīvu domāšanu, nekādu izskaidrojumu divvainajai parādībai atrast nevarēja. Tad kāda psihologa suns laimīgā kārtā sagrauja savu saimnieka kurpi, un psihologs devās uz apavu veikalu.

Veikalā plaukti bija pilni ar glītām vīnešu kurpēm. Psihologs paņēma vienu kurpi un nolika to atpakaļ, paņēma otru, trešo, ceturto, un visas nolika atpakaļ, jo kurpju papēži bija pārāk augsti.

— Ar tādām staigāt es varu neiemācīšos. — viņš nopūtās. — Būs jāiet basām kājām... Urrā, esmu izpratis vecmāmiņu fenomenu! Arī viņas nekur nevar nopirkt sev kurpes ar normālu augstuma papēdi!

Jā, vecmāmiņu fenomens bija izprasts, taču tūda radās nākošais. Tagad psihologi mēģina izdibināt, kāpēc visiem, kas valkā kurpes, obligāti jāskrien pakal modeļi, lai gan kurpēs ar augstiem papēžiem skriet ir diezgan grūti...

KAD BEIDZOT IZGUDROS VELOSIPĒDU?

Ja mums lūgtu izgudrot velosipēdu, mēs justos apvainoti. Mūsu negatīvās emocijas varētu saprast, jo teiciens par velosipēda izgudrošanu ir bezjēdzīga darba sinonīms. Bet tāds uzskats ir aplams, pilnīgi aplams! Šodien var pilnīgi autoritatīvi apgalvot, ka velosipēds vēl nav izgudrots. Tas, ko mēs saucam par velosipēdu, patiesībā ir velosipēda surrogāts.

Te rodas jautājums, kādam tad īsti velosipēdam jābūt. Varbūt bez pedāļiem? Nē. Bez sēdekļa? Nē. Bez stūres? Nē. Bez riteniem? Jā, jā, un tūkstosreiz jā! Tieši ritenis slēpjas velosipēda galvenais trūkums. Bet kas tad būtu jāliek riteni vietā? Spārni. Brūcējs mītu pedāļus, pedāļi kustinātu spārnus, un velosipēds lidotu piecu vai desmit centimetru augstumā virs ielas asfalta. Spārnim, salīdzinot ar riteni, ir milzīga priekšrocība — tiem nav vajadzīgas riepas! Ar spārnotajiem varēs aizlidot uz Tirdzniecības ministriju un lepnī sacīt:

— Skatieties, nu mums vairs nav jāraksta sūdzības, ka saliekamajiem velosipēdiem nevienā veikalā nevar dabūt ne riepas, ne arī citas rezerves daļas!

Un priecīgi būs gan spārnoto velosipēdu īpašnieki, gan Tirdzniecības ministrijas darbinieki.

A. KALIS

— JAUNĀS MAŠINAS MĒS JAU VARĒTU UZSTĀDĪT, BET TAD PRIEKSNIECĪBA GRIBĒS, LAI AR TĀM SĀK STRĀDĀT!

E. OSS

Gani dzina, govīs māva

AITA PALIEK AITA

Kolhoza «Zieda» jēri nepieder pie gudrajiem. Tie mīlinās šķirnes fermā, tur šiem dara tikai to labāko, bet pateicības vietā — izaicināši blējieni.

Kolhozā jau pirms kāda laika sāka ierīkot 115 hektāru platībā laistāmās ganības. Diemžēl būvētāji sapinās laistīšanas cauruļu tīklā. Vēl maija beigās šis darbs nebija nobeigts. Bet, ja nav zeltmeņa, nav arī kur aitas ganīt. Un te nu visā pilnībā atklājās, cik īsti aitam ir tā prātīga. Aitas nesajēdza, ka ir radušās organizatoriskas grūtības. Piemēram, kad kolhoza vadītāji parunājās ar Liepājas rajona Lauksaimniecības pārvaldes ļaudīm, viņi, būdami augsti mācīti speciālisti, visu saprata. Ka ganības, piemēram, vajadzēja sakārtot vēl iepriekšējā gadā. Bet ko tad aitas, tās tikai blēji.

Stāsta, ka sēnes labāk augot tur, kur nefrūkst trokšņa. Zēl, ka to nevar teikt par zāli. Tad «Zieda» vadītāji vienā rāvienā tiktu uz zāla zara: 1600 aitu saceltās brēkas pietiktu atlikulikām...

KAS NETIC, VAR APSKATĪTIES

Savā laikā viens otrs Liepājas rajona lauksaimniecības darbinieks prātoja:

— Kultivētās ganības ir laba lieta. Bet būtu vēl labāk, ja tās varētu izmantot ar elektrisko ganu palīdzību. Diemžēl mums tādu trūkst. Dodiet šīs iekārtas, un mēs parādīsim, kādus brīnumus iespējams parādīt piena izslaukumu celšanā!

Prātotājam bija taisnība. Lielos aplokus tiešām var labāk izmantot, ja tos ar elektrisko ganu palīdzību sadala mazākās slejās. Govīs tajās nerīko auļošanas sacensības un nenomīda zāli, bet to kārtīgi noēd.

Tuvoties jaunajai ganību sezonai, Liel-

elektriskos ganus. Tiem kopā ar parastajiem ganiem, kas strāvas vietā izmanto stības, tad nu vasaras sākumā radās iespēja rādīt solītos brīnumus.

— Esiet tik laipni, saudzējiet vērtīgās iekārtas! — lauksaimniecības pārvaldes ļaudis lika pie sirds saimniecību speciālistiem. — Ganību laikā tās ne reti izvazā pa malu malām! Tas attiecas arī uz jums, biedri no «Zelta zvaigznes»!

— Esiet bez rūpēm! — skanēja atbilde. — Mūsu kolhozā elektriskajiem ganiem nekas tāds nevar gauties! Ja neticat, aiziet uz noliktavu paskatīties!

PĀRPRATUMS

— Viss tiks izdarīts uz to labāko! — Liepājas rajona Lauksaimniecības pārvaldes darbiniekiem allaž apgalvoja kolhoza «Kurzeme» vadītāji. — Jaunajā lielfermā lopiņi dzīvot kā dieva ausī!

Atnāca 1981. gada pavasaris. — Vai sliktas ganības? — kolhozieki lepnī jautāja rajona pārstāvjiem.

— Ganības, jāpiekrīt, nav no sliktākajām, — rajona pārstāvji atbildēja. — Bet nav īsti labi, ka vēl tikai tagad pie fermas būvējat ceļus un žogus.

— Nepievērsiet uzmanību stūkiem, — «Kurzemes» vīri teica. — Labāk padomāiet, vai tādi žogi vispār ir vajadzīgi? No krietnām ganībām neviens prātīgs lopiņš projām nebēgs!

— Bet kā ir ar ūdensvadu? Jūs neesot noslēguši līgumu ar specializēto PMK par ūdensvada ierīkošanu ganībās!

Te nu kolhoza vīri, mazliet apskatījušies papiros, apjuka:

— Iznācis neliels pārpratums. Bet tas nekas. Varam pāriet uz kamieļu audzēšanu.

Karūsa krējuma mērcē

Tāpat tā: nemam karūsu... kur nemam, vaicājam! Protams, ne jau veikala, kāpēc lai tā būtu veikala? Veikals, pat ja tas ir zivju veikals, nav taču diēlis.

Mu tad tā: nemam karūsu. Vislabāk, bez šaubām, paņemt to kādā kalnara dīķī. Un vēl labāk nevis kādā, bet kārtīgā dīķī, kurā neapstāties lietot atšķaidīti nezāļu apkarošanas līdzekļi. Tāpat nebūs slikti, ja dīķis neatradīsies pie cūku fermas vai degvielu noliktavas.

Isi sakot, pats galvenais lai lietā, kā jūs to jau noteikti būsit uzminējuši, atrast labu dīķi un iegūt precīzas ziņas, vai tanī mīt augstāk minētā karūsa. Ja dīķis no pirmā acu uzmetiena loksies īsti pamatīgs, bet, kad pajautāsi, kāpēc tur cauru diennakti nenorimst varu kurkstētana, jums atbildēs: «Zināt, mēs ar vienu ārzemju firmu noslēdzām kontraktu... Ar franču, šķeķas...», šādā dīķī karūsu neķeriet. Jo neviens — ne es, nedz kāds cits — jums nedos recepti, kā to gatavot.

Visvieglāk karūsu izcept krējuma mērcē, ja jūs, sacīsim, pārzināt bāzē rezerves daļu noliktavu. Šādā gadījumā recepte ir vienkārša. Noliktavā nejauci iegriežas būdīgs tēvainis ar sauli nobrūņēju kaklu un sāk bubināt, skatīdamies uz jums kā neklātnieks uz profesoru:

— Atbrauktu jūs, Stepanovič, pie mums, dieva vārds, taisnība. Mums dravā tik daudz bišu — dūkuņas dēļ nevar dzirdēt, kā ruc kombaini. Bet dīķī jau ar gaismīgu karpas aizsprostu gāt apkārt. Dieva vārds, taisnība.

— Tas ir, kur, pie mums!
— Kur tad citur, ja ne Vespanijā! Dieva vārds, taisnība, nevar dzirdēt, kā ruc kombaini...

Un, lūk, jūs jau esat Vespanijā. Paredzē, tas ir, bišu dravā. Medus smarža gāt vai no kājām nost, putneļi viļņo, bīles dūc... Bet kombainus, goda vārds, tik tiešām nevar dzirdēt. Un jūs skaļi piekrišat būdīgojam firmai, kas, izrādās, ir traktoru brigādes brigadieris:

— Jā, kombainus pašiem nedzird...
Te visi, kas atnākuši uz draugu jū sagaidīt — kolhoza priekšsēdētājs, mehanizatoru brigadieris, agronoms, galvenais grāmatvedis —, vienā balsī iesaucas:

— Stāvē, Stepanovič, mūsu druvinu! Kopš vakardienas divi kombaini kas tepat netālu plāva, stāvē uz enkura. Un kāpēc! Nieka kēdītes, sika zobratīņa dēļ!

Un tieši šai brīdī jūs jūtat, kā no dravas uzvādi ne tikai mudus smarža, bet vēl kaut kas bezgala garšīgs...

— Stepanovič, — saimnieki atkal izdroši saka, — Val tiešām pametīsim nelaimē! Ar volgu no šejienes līdz pilnā sētai pusstunda. Kamēr te mums šīs tas... Dieva vārds, taisnība, Stepanovič! Jums tas vienreiz nospļaušies...

Un jūs tik līnām neuzkritēli nospļaušaties, jo mute pilna siekalo — jūs vienkārši vairs nespējat izturēt tās sašodītās smaržas. Un sētafies volgā. Un pīlēt chundas esat atpakaļ. Un traktoru brigādes brigadieris kā pulka, kas dabūjis divdesmit kapeikas saļējuma, skrien uz lauku, piesplēdis pla krūlīm dārgo, ar solidu nolīcēto paciņu...

...Bet kā tad tomēr, jūs vaicājat, ir jācep karūsa krējuma mērcē! Bet kāpēc tā ir jācep? Tā ir jau izcepta Rau, vecā Marija šlepij kastroļus uz paņēnu zem lazdu krūma, tik filko var panest, nabadzīte.

Un nu jau vairs nedzird ne putnu, ne bišu. Ir sākušī dūkt kombaini...

— TĀDU SKAISTUMU APRĪS...
— UZVARĒTĀJUS NETIESĀ.

E. RUŠMANIS

A. MUKANS

D. BREIKSS

TĀ ESOT GADĪJIES

Kad Viktors Igo atlaide no darba kādu savu kalpotāju, viņš tam pasniedza šādu ieteikšanas rakstu: «Viņš ir rīms, dzērājs, nekaunīgs melis, blēdis un nelietis, bet visādā citādā ziņā labākais cilvēks pasaulē.»

Džordžs Bernards Šovs bija zvērināts spiritisma ienaidnieks. Reiz viņu apmeklēja kāds spiritists un mēģināja pierādīt savu taisnību.

— Ticiet man, — spiritists dedzīgi teica,

— galds tiešām sāka kustēties.

— Kādēļ gan ne, — Šovs piekrita. — Gudrākais vienmēr mēdz piekāpties.

Dižais amerikāņu satīriķis Marks Tvens dažus gadus vadīja lauksaimniecības avīzi. Redakcija katru dienu saņēma no saviem lasītājiem daudzus jautājumus, uz kuriem bija jāsniedz atbildes. Reiz Tvens saņēma šādu jautājumu:

«Viens no maniņiem kleperiem parasti ir gluži normāls. Taču reizēm viņš kļūst fraks, krata galvu un kož. Ko lai es daru?»

Tvens atbildēja:

«Pagaidiet, kamēr Jūsu zirgs būs kļuvis normāls, un steidzīgi to pārdodiet.»

DIALOGS AR JAUNATNI

Rietumvācijai pārvēltes bezdarba un jebkādu dzīves izredžu trūkuma dēļ izmisumā ledzītas jaunatnes aktīvu vīriņi. Bavārijā, kur vietējās valdības priekšgalā ir Francis Jozefs Štrauss, reakcijas spēki cenšas noslāpēt jaunatnes kustību ar masu arestiem.

Laikam gan šobrīd pie mums Federatīvajā Republikā neviens tik dedzīgi nealkst pēc dialoga ar sadumpojušos jaunatni kā opozīcija. Par to, kā šādam dialogam gatavojas Bavārijā, kur valda Kristīgi sociālā savienība, var spriest pēc sekojošās sarunas, ko nejausi gadījās noklausīties Bavārijas Iekšlietu ministrijā. Ministrijas darbinieks Delfa kungs nupat ir beidzis instruēt policistus un tagad pārbauda, kā viņi visu ir iegaumējuši.

Delfs: — Grūbmaņa kungs, iedomājieties, ka jūs esat patruļā. Pēkšņi no kāda nama iznāk vairāki cilvēki. Kā jūs rīkosieties?

Policists: — Vispirms man jāpārliedzinās, vai tie ir cilvēki, kas ietilpst aizdomīgajā kategorijā «jaunatne».

Delfs: — Pieņemsim, jūs priekšā ir divi jauni cilvēki.

Policists: — Es pārbaudu, vai man ir klāt jau iepriekš sagatavotie apcietināšanas orderi, pēc tam eju puišiem klāt un sāku ar viņiem dialogu.

Delfs: — Kādā veidā?

Policists: — Es viņiem saku: «Rokas augšā! Nometiet rokas!»

Delfs: — Ko jūs darāt tālāk?

Policists: — Mēģinu noskaidrot, kurš no viņiem sāka pirmais.

Delfs: — Acumirkļīti, tas ir

vēl par agru. Vispirms jums ir jānoskaidro kas?

Policists: — Vai viņi jau ir izdarījuši noziegumu pret sabiedrisko kārtību vai vēl tikai taisās to darīt.

Delfs: — Uz kāda pamata?

Policists: — Uz aizdomas turēto jaunības pamata. Ir taču skaidrs kā diena: kad ir darīšana ar jauniešiem, var droši apgalvot, ka tavā priekšā ir tipi ar kriminālu noslieci, tāpēc ka viņi piedalās visvisādās demonstrācijās.

Delfs: — Jūs esat labi apguvis to, ko jums mācīja. Kad nu jūs esat aci pret aci ar šiem likuma pārkāpējiem, ko jūs atceraties vispirms?

Policists: — Mūsu ministru prezidenta vārdus, ka viņi ir potenciāli teroristi.

Delfs: — Lieliski! Ko jūs darāt tālāk?

Policists: — Sākumā mēģinu aprunāties ar viņiem pa labam — izmantojot asaru gāzi un ķīmiskos līdzekļus.

Delfs: — Pieņemsim, ka ar to nepietiks, ko tad?

Policists: — Tad, lai varētu turpināt dialogu, paiesu gabaliņu nost.

Delfs: — Kāpēc nost?

Policists: — Tāpēc ka citādi mani brīdinājuma šāviens ar gumijas lodēm var vēl kādu aizlaist uz viņpasauli.

Japāņu sabiedrība «Kavasaki» pārdeva Sauda Arābijai helikopterus, kas domāti ugunsgrāku apkarošanai Mekā. Nepieciešamos 30 lidotājus sabiedrība salīga ASV. Kad lidotāji ieradās Japānā, viņiem paskaidroja, ka Meka ir svēta pilsēta, kur neticīgi nevar tikt ielaisti. Tāpēc visiem pilotiem nekavējoties jāpārlet musulmaņu ticībā. Turpat kāds mulla sāka viņiem skaidrot islama dogmas. 29 lidotāji kļuva par musulmaņiem tikai viens — baptists — atteicās un aizlidoja mājās.

Treneris Verners Biskups ir izteicis šādas domas par VFR izlases futbolistiem: «Labākie futbolisti ir tie, kas vismaz divreiz šķīrušies un kam ir kādi pleci ārlaulības bērni. Jo viņiem ir jācenšas, lai uzturētu savus pēcnācējus un draudzenes.»

Savu 104. dzimšanas dienu ciemā nosvinēja vecākais ASV arestants Džons Deiviss. Viņš nokļuva cietumā 1922. gadā par pultsteņa zādzību. 1930. gadā viņš izbēga no soda iestādes, bet viņu drīz atkal notvēra. Šodien neviens īsti nezina, uz cik ilgu laiku un par ko viņš notiesāts. Viņš pavadījis aiz restēm vairāk nekā 58 gadus.

no aptiekas. Lenjē atrada arī lieciniekus, kas apstiprināja viņa alibi. Taču no šī alibi viņam nebija nekāda labuma. Prokurors viņu tagad apsūdz gan aptiekas, gan arī veikala aplaupīšanā.

Portelizabetē [DĀR] atrodas kāda ASV sabiedrības «General Motors» rūpnīca. «Rasu vienlīdzības programmas ietvaros» šajā uzņēmumā tika rīkota «rasu harmonijas diena». Pleaicinātu fotoreporteru priekšā divi strādnieki — baltais un melnais — paspieda viens otram roku. Šis svinīgais akts notika rūpnīcas tualetes telpās. Saskaņā ar uzņēmuma direkcijas rīkojumu tualetes telpas turpmāk būs iespējams apmeklēt abu rasu piederīgajiem. Uz citām uzņēmuma telpām «rasu harmonijas principa» pagaidām netiks attiecināts.

Sanfrancisko [ASV] municipalitāte rūpējas par bezpajumtniekiem. Tā ir iekārtojusi īpašu parku tiem, kas līdzekļu trūkuma dēļ ir spiesti pavadīt naktis zem kļajās debess. Parka centrā atrodas liela izmēra kamalizācijas caurules, kurās bezdarbnieki var ērti iekārtoties uz naktsguļas. Turpat blakus ir novietoti gari soli, uz kuriem var arī atlaisties.

Francijas zvejnieku asociāciju pašlaik uztrauc nopietna problēma — sardīņu akcelerācija. Pēdējos 10 gados strauji palielināties to augšanas ātrums. Trīsgadīgās sardīnes vairs nevar ievietot standarta kārbās, bet lielo sardīņu cena ir krietni zemāka.

Tagad pat spēles laikā japāņu tenisistes varēs sajūst pasaules labākās smaržas: kāda Japānas firma ir uzsākusi lesmaržinātu tēnisa bumbu ražošanu.

Vankuverā [Kanādā] apcietināja kanādieši Denisu Lenjē, jo policija viņu turēja aizdomās par aptiekas aplaupīšanu. Uz jautājumu, vai viņš sevi atzīst par vainīgu, Lenjē atbildēja:

— Es neaplauptīju aptieku, jo tajā laikā biju aizņemts citur. Tiesnesis painteresējās, kur tad

AMERIKAS IKDIENA

— Plecas košļenes augstākais. Šos krāmus var dabūt uz katra stūra!

— Nu tad ķeramies klāst! Gribētos pašam zināt, kā man pirmoreiz ies!

«Eulenspiegel», Berlīne

ARZEMJU HUMORS

— Ko pieņemsiet vispirms, doktor! Mariju Terēzi, Napoleonu vai viņas augstību Monako princesi!

«Nebelspalter», Roršaha

— Par veco autoru augšā celšanu jūsu kritiskajos rakstos jums piešķirta prēmija, bet par jauno autoru aprakšanu tā jums ir atkal atņemta!

«Dikobraz», Prāga

— Dzēsiet tā, lai izskatēs pēc baleta un neizceļas panīkai!

«Münchner Illustrierte», Mīnhene

— Val jūs mums kaut ko neslēpjat, jaunkundz!

«Nebelspalter», Roršaha

«Paris Match», Parīze

«Punch», Londona

— Ja nekļūdos, esmu izgudrojis kaut ko pilnīgi jaunu!

«Münchner Illustrierte», Mīnhene

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Ēteris, Žanis Grīva, M. Līmane, V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (galvenais māksl. redaktors). Tehniskā redaktore M. Kairiša. LKP CK izdevniecība, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 226081, Rīga-81, ab. k. 19. Preses namā, Balasta dambī 3. Telefoni: galvenā redaktora vietniekam — 463872, atbildīgajam sekretāram — 460331, vēstulei daļai — 469568. Nodots salikšanai 22.06.81. Parakstīts iespiešanai 08.07.81. JT 00035. Formāts 70×100/8. Ofseta tehnika, 2,58 uzsk. iespiedl., 3,70 izd. l. Metiens 105 000 eks. Pasūt. Nr. 742. Iespiests Latvijas KP CK izdevniecības tipogrāfijā, 226081, Rīgā, Balasta dambī 3. Manuskriptus aipakaj neizsūdz.

Журнал сатиры и юмора «Дадзис» (Чертополох). Выходит 2 раза в месяц на латышском языке. Издательство ЦК КП Латвии. 226081

Vārdos vērošies pret terorismu.
Vašingtonas administrācija darbos atbalsta visus režīmus, kas plekopj terorismu.

Laikrakstu zina.

Tēvocis Sems un viņa karotāji pret terorismu